

Γεωπολιτικός “Προκρούστης”, η τελική σύγκρουση στη Συρία μόλις άρχισε

 defence-point.gr/news/

21/08/2016 16:00 | Κατηγορίες: [Main](#), [Άμυνα & Ασφάλεια](#), [Διεθνή](#) [Αποστολή με email](#) |

 [Print](#) [PDF](#)

Το συριακό πεδίο μάχης εξελίσσεται σε αμόνι επί του οποίου σφυρηλατείται η αναδυόμενη συμμαχία Άγκυρας με την Δαμασκό και την Τεχεράνη, υπό τα ρωσικά όμματα. Ωστόσο, κάθε σφυρηλάτημα τροποποιεί το τελικό σχήμα αλλά και δοκιμάζει εκ παραλλήλως την αντοχή της νέας «εγκάρδιας τετραπλής συνεννοήσεως», καθώς το τουρκικό μέλος οφείλει να αποδείξει την πίστη και την θέλησή του να παραμείνει σταθερώς προσκολλημένο σε αυτήν.

Ιωάννης Σ. Θεοδωράτος
Δημοσιογράφος-Άμυντικός Αναλυτής

Επτά είναι τα στοιχεία στα οποία εκτιμάται ότι θα πρέπει να δώσουμε ιδιαίτερη σημασία:

α) Για πρώτη φορά η Τουρκία δια στόματος του πρωθυπουργού Μπ. Γιλντιρίμ, **αποδέχεται την παραμονή του Άσαντ (σ.σ. Έστω και με προϋποθέσεις) στην εξουσία κατά την μεταβατική περίοδο**, με το αιτιολογικό ότι προσέβαλλε στρατιωτικώς τους Κούρδους στην Χασάκα, επιχαιρεί τον Σύριο πρόεδρο διότι αντελήφθη ότι οι Κούρδοι είναι απειλή και προαναγγέλλει ενεργότερη τουρκική εμπλοκή το προσεχές εξάμηνο.

β) Η **συριακή κυβέρνηση χρησιμοποιεί πλέον μια νέα ρητορική, την οποίαν έχει δανεισθεί από την Άγκυρα**, προκειμένου να χαρακτηρίσει τις δυνάμεις του YPG/PYD ως τμήμα του PKK (σ.σ. είναι εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα και αποκαλυπτική η δημοσίευση της Γενικής Διοικήσεως του YPG/PYD όπου καταγγέλλεται εντόνως η νέα συριακή στάση και καλούνται Κούρδοι και Άραβες να αντισταθούν στο καθεστώς του Άσαντ).

γ) Η **Τουρκία δείχνει να ευθυγραμμίζεται με τη Συρία και το Ιράν** επί του ζωτικής σημασίας ζητήματος διατηρήσεως της ακεραιότητας της Συρίας, όπως εκφράστηκε επισήμως δια του πρωθυπουργού, ο οποίος δήλωσε ότι αρνείται να αποδεχθεί την διαίρεση της χώρας με βάση τις εθνότητες, μια στάση η οποία ερμηνεύεται ως απόρροια της προσφάτου συναντήσεως στην Τεχεράνη.

δ) Ποιο θα είναι το επόμενο βήμα εμπλοκής της Τουρκίας στη Συρία μετά δε και από τις φονικότατες τρομοκρατικές επιθέσεις στο έδαφός της (σ.σ. Άλλες αποδίδονται στο PKK και άλλες στο Daesh) και συγκεκριμένως **εάν θα υπερβεί τα εσκαμμένα και επιτρέψει την χρήση της ΝΑΤΟϊκής βάσεως στο Ιντσιρλίκ από τη Ρωσική Αεροπορία.**

ε) Ποια θα είναι τα επόμενα επιχειρησιακά σχέδια των Κούρδων, οι οποίοι αφού **απέρριψαν τη διαμεσολάβηση Ρώσων και Ιρανών** για τη Χασάκα, οφείλουν να προετοιμαστούν για την αντιμετώπιση νέων επιθέσεων από το καθεστώς της Δαμασκού.

στ) Αναμένεται η **εντονότερη εμπλοκή των αμερικανικών δυνάμεων** πέραν των αεροπορικών (σ.σ. SOF, Πεζοναύτες) στο πλαίσιο της συμμαχίας με το YPG/PYD αλλά και τις λεγόμενες SDF (Ελεύθερος Συριακός Στρατός), μέσω των οποίων οι ΗΠΑ έχουν ταχθεί δυναμικώς υπέρ τους αποτρέποντας αεροπορικά πλήγματα από το καθεστώς της Δαμασκού.

ζ) **Την αντοχή της συμφωνίας μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας** για το μέλλον της Συρίας και αν υφίσταται ενδεχόμενο οι εξελίξεις να οδηγήσουν σε ευρύτερη περιφερειακή αντιπαράθεση μεταξύ τους (Ουκρανία, Καύκασος).

Ωστόσο, από τα μέχρι στιγμής συμβάντα έχει γίνει σαφές ότι η Τουρκία αποτελεί μια σημαντική παράμετρο, η στάση και γνώμη της οποίας δεν μπορεί να αγνοηθεί επί του συριακού ζητήματος. Επίσης, **το Συριακό έχει αγγίξει το πλέον ζωτικής σημασίας όριο**, καθώς έχει αποκαλυφθεί ότι το αποτέλεσμα της «συριακής ανοίξεως» δεν ήταν η έλευση της Δημοκρατίας... αλλά **η κατάτμηση της χώρας** στο πλαίσιο ευρύτερου σχεδιασμού μεταβολής των συνόρων της περιοχής.

Η επιχείρηση «Γεωπολιτικός Προκρούστης» (σ.σ. Ας μου επιτραπεί η εισαγωγή του συγκεκριμένου όρου), χρησιμοποιεί ως **εργαλείο** αφαιρέσεως συριακών εδαφικών μελών, τους **Κούρδους**, χωρίς να παραγνωρίζεται η **ιστορική αδικία** αλλά και η **γενοκτονία** που έχει εφαρμοστεί σε βάρους τους από άλλες χώρες (με την Τουρκία προεξάρχουσα).

Όμως μένει να αποδειχθεί εάν ο «Γεωπολιτικός Προκρούστης», σύμφωνα με ορισμένες εκτιμήσεις, έχει όχι έναν αλλά δύο πατέρες και αναφέρομαι σε μια πιθανή συμφωνία μεταβολής εδαφών μεταξύ Μόσχας και Ουάσιγκτον. Εάν αυτό ισχύει τότε η όποια τουρκική παρέμβαση, αλλά και ιρανική (εκτός από την αποδυναμωμένη συριακή), ουδεμία ισχυρή δυναμική αποτροπής μπορεί να αντιτάξει.

Υπό αυτήν την προοπτική, η **Συρία προορίζεται να κατατμηθεί σε ζώνες** (σ.σ. Με την ρωσικής/συριακής και την αμερικανικής/κουρδικής επιρροής να αποτελούν τις δύο και όχι τις μοναδικές από αυτές) **μια νέα εκδοχή της Συμφωνίας Sikes Picot**, ακριβώς 100 έτη μετά από την υπογραφή της.

Όμως σε αυτήν την περίπτωση θα πρέπει να **εξηγηθεί και να κατευνασθεί η ιρανική αλλά και η τουρκική αντίδραση**, η οποία περιπλέκει το ζήτημα, εκτός και αν στις όποιες «απολαβές/ικανοποιήσεις απαιτήσεων» περιλαμβάνονται διακανονισμοί σε άλλες γεωγραφικές περιοχές που γειτνιάζουν (σ.σ. Ιράκ, Κύπρος).

Ειδικώς για την Τουρκία, μια τέτοια ευνοϊκή για την νέο-οθωμανική γεωστρατηγική εξέλιξη, οφείλει να έχει ως **αφετηρία την επιστροφή της Αγκύρας στην αγγλοσαξονική αγκάλη**. Εκτιμάται, ότι σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο η επιστροφή δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με τον Ερντογάν παρόντα. Στην άσκηση μεταμέλειας της Τουρκίας σε αυτήν την περίπτωση εκτιμάται ότι θα περιέχεται και η πολιτική αποκατάσταση των Κούρδων εντός της.

Υφίσταται όμως και θα πρέπει να διερευνηθεί με την ίδια σοβαρότητα, μια άλλη δυνητική εξέλιξη της επιχειρήσεως «Γεωπολιτικός Προκρούστης». Συμφώνως με την δεύτερα εκδοχή, η συμφωνία μεταξύ των δύο δρώντων δεν υλοποιείται και σε αυτήν την περίπτωση οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν τον κOURΔΙΚό παράγοντα ως τον κατεχοχόν προκρούστειο πέλεκου, ακρωτηριάζοντας σε βάθος αρχικώς την Συρία και σε επόμενο στάδιο την Τουρκία και το Ιράν.

Το εύρος και η διάρκεια αλλά κυρίως η επιτυχία αυτού του ενδεχομένου, εξαρτάται απολύτως από την **αποφασιστικότητα** την οποίαν θα επιδείξουν για την υλοποίησή του ή την ματαίωση/περιορισμό του τόσο οι **ΗΠΑ** όσο και η **Ρωσία** συν την **Τουρκία** και το **Ιράν**.

Σε κάθε περίπτωση η τουρκική στάση θα είναι λόγω γεωστρατηγικής θέσεως και αξίας καταλυτική για τις επόμενες εξελίξεις. Εκτιμούμε, ότι από την στιγμή που η Άγκυρα συνεχίζει να θεωρεί το NATO και να θεωρείται από τις ΗΠΑ (σ.σ. Υπό την οπτική της συμμετοχής στην Rimland) ως **αναπόσπαστο τμήμα του αγγλοσαξονικού συστήματος ασφαλείας έναντι της Ρωσίας**, η όποια νέα τουρκική πρόκληση εκδηλωθεί θα εντάσσεται στο πλαίσιο του σκληρού ανατολικού παζαριού (σ.σ. Και όχι πόκερ) με την Ουάσιγκτον.

Η υπόθεση διαθέσεως της βάσεως στο Ιντσιρλίκ στην Ρωσική Αεροπορία δεν μπορεί να γίνει μεταξύ **Άγκυρας και Μόσχας** χωρίς την αμερικανική προηγούμενη συγκατάθεση. Όμως εάν ο Ερντογάν αποφασίσει να επιτείνει και εντείνει τις προκλήσεις έναντι των ΗΠΑ ενδεχόμενη μονομερής παραχώρηση της βάσεως θα συνιστά σημείο χωρίς επιστροφή.

Σε ένα τέτοιο **ακραίο και με ελάχιστες πιθανότητες** – εκτιμούμε – υλοποίησεως ενδεχόμενο η προοπτική της γεωπολιτικής αποστασίας θα αρχίσει να προκαλεί **ιστορικές μεταβολές στην πολιτική γεωγραφία** της περιοχής. Σε αυτήν την περίπτωση το μέγεθος της ευθύνης που θα επιμεριστεί η Μόσχα και προσωπικώς ο Ρώσος πρόεδρος δεν μπορεί να παραγνωριστεί ούτε και να μειωθεί.

Καταλήγοντας, σαράντα περίπου ημέρες μετά από το πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου **φαίνεται ότι οι κινηματίες πιθανότατα γνώριζαν ό,τι διακυβευόταν** και κάτι ακόμη πιο σημαντικό και περισσότερο ζωτικής σημασίας για την πορεία της χώρας, εκτός από την ανησυχητική προοπτική συγκεντρώσεως των εξουσιών στα χέρια του Ερντογάν.

Η μανιώδης τάση του νέο-οθωμανού Ερντογάν να αξιολογεί τα δρώμενα με άξονα αποκλειστικώς την ισλαμιστική (σ.σ. Ίσως περισσότερο και από την παντουρκική) γεωστρατηγική οπτική, να οδηγήσει την χώρα του σε μια σειρά σημείων διαφωνίας με την υπερατλαντική υπερδύναμη, η συχνότητα και η σπουδαιότητα των οποίων να μεγεθύνεται και να υποθάλπεται από «ατυχείς» χειρισμούς της Αγκύρας.

Το **Furherprinzip** του Χίτλερ βρίσκει απόλυτη εφαρμογή στα λόγια και τις πράξεις του Ερντογάν. Και οι δύο τους αντιμετωπίζονται από τους ίδιους και τους οπαδούς τους ως οι **εκλεκτοί της Θείας Προνοίας**. Ο Φύρερ Ερντογάν έχει πάντα δίκιο και ο λόγος του είναι υπεράνω των νόμων.

Στη γεωπολιτική όμως, οι νόμοι – όπως και κάθε νόμος – εάν τους παραβείς τιμωρούν με ποινές και **αυτό που ξεκίνησε ως πλημμέλημα εξελίσσεται σε γεωπολιτικό κακούργημα** και η ποινή που προβλέπεται δεν διέπεται από κανενός είδους ελαφρυντικό, καθώς σε κάθε ανάλογη ιστορική περίπτωση **αλλάζει μόνον ο τρόπος εκτελέσεως** του καταδικασθέντος εκτός και αν υπάρξει αυτοχειρία...

